

227. САСТАНАК СЕКЦИЈЕ ЗА ИСТОРИЈУ МЕДИЦИНЕ СЛД САЖЕТАК ПРЕДАВАЊА

МЕДИЦИНА ИЗМЕЂУ НАУКЕ И МАГИЈЕ

Проф. др Зоран Радовановић

Миленијумима се лечење – било да га спроводе локални врач, лекари или други „посвећени“ појединци – махом сводило на психолошки ефекат. Заиста делотворни лекови били су малобројни све до пре 150-200 година. Временом су проналажени серуми, вакцине, антибиотици, инсектициди итд., да би се данас дошло до биолошке терапије и персонализоване медицине. Њиховом увођењу у праксу претходили су експерименти и ригорозне провере односа штете и користи. Међутим, упоредо са доказано корисним поступцима провлаче се методе за које нема никакве потврде да делују на исход болести. Ради издвајања жита од кукоља, пре више од 40 година уведен је концепт медицине засноване на доказима. Тема излагања биће критеријуми нужни за научно одлучивање.

МЕДИЦИНА ЗАСНОВАНА НА ДОКАЗИМА

Проф. др Драган Делић

Медицина заснована на доказима се дефинише као савесно, одлучно и разложно коришћење најбољих постојећих доказа ради одлучивања о лечењу и нези појединачних пацијената. Три су кључне компоненте овако дефинисане медицине: докази истраживања, клиничка експертиза и вредности и жеље пацијената. Истраживачки докази се остварују кроз добро спроведене контролисане студије, систематске прегледе и метаанализе.

Аутор ће се посебно осврнути на клиничке студије испитивања ефикасности и безбедности нових лекова- да ли ће нови лек помоћи у лечењу, да ли даје боље резултате од постојећих лекова, да ли има нежељених ефеката. Изнеће лична искуства о свим фазама клиничких студија.

У склопу расправе треба афирмисати два круцијална става у хуманој медицини: „Ne quid nimis“ (ништа сувишнога) и „Primum non nocere“ (прво не учинити штету).

ХОМЕОПАТСКА МЕДИЦИНСКА ПРАКСА У ЗДРАВСТВЕНОМ СИСТЕМУ ПРИМАРНЕ ЗДРАВСТВЕНЕ ЗАШТИТЕ

Др Данка Николић Шокота

Стандардизација хомеопатских услуга у дому здравља чији је дневни проток око хиљаду пацијената.

Бенефити за здравље сваке групе пацијената и појединца посматрано са стране класичне (алопатске) медицине. Примери из праксе.

Како изгледа сарадња између хомеопатске и алопатске медицине на практичним примерима у периоду од 2010. до 2016. године, посебно у групама оболелих од инфекција резистентних на антимикуробне лекове, гинеколошких, ендокриних обољења и обољења у педијатријској групи.

Економске и социјалне бенефиције хомеопатског лечења на нивоу популације.

АЛОПАТСКА И АЛТЕРНАТИВНА МЕДИЦИНА – ИНТЕГРАТИВНИ ПРИСТУП

Др Славица Аранђеловић

Основа конвенционалне (западне) медицине је алопатски приступ и примена високо медикаментозне и апаратурне технологије. Насупрот томе, последњих деценија све већи значај добијају холистичке методе. Персонализовани, индивидуални приступ применом интегративних метода, постаје императив савремене медицине, као уметности исцељивања (*ars medicinae*), како у дијагностици и лечењу, тако и у очувању и унапређењу здравља и живота.

Развој нових технологија и научних дисциплина, пре свега квантне физике и информативних технологија, наметнуо је мултидисциплинарни приступ у медицини: НБИК-конвергенцију.

НБИК – скраћеница означава различите групе научних дисциплина и њихову међусобну повезаност. Н-нано: у оквиру физике, биофизике, хемије, физичке хемије. Б-био: биологија, ботаника, зоологија, микробиологија, биохемија, вирусологија, медицина. И-инфо: математика, статистика, информатика. К-когно: психијатрија, психологија, педагогија, економија, право. У последњој деценији се укључује и С-социо-социјални моменат.

Све присутнији став да ће будући развој медицине, као биолошке науке, ићи у узајамној конвергенцији са осталим системима НБИК-С-концепта.

Полазећи са ових основа можемо говорити о три начина деловања у интегративном приступу исцељивања; (1) источњачка и квантно-информациона медицина; (2) конвенционална симптоматска медицина, која на телесном нивоу спречава или ублажава последице; (3) веза психоемоционалног стања са телесним симптомима (деловање на пољу психосоматике).

МЕДИЦИНА ИЗМЕЂУ CREDO QUIA ABSURDUM И COGITO, ERGO SUM

Проф. др Оливер Тошковић

Конвенционална медицина се базира на научно провереном знању о здрављу и патологији. На чему се онда базира алтернативна медицина? Када нека пракса добије научну потврду она престаје да буде алтернатива и постаје део конвенционалне медицине. Дакле, чим нешто постане део знања то постаје део конвенционалне медицине. Да ли би то значило да се алтернативна медицина базира на нашем незнању о здрављу и патологији? Због чега онда људи верују и користе праксе алтернативне медицине, како пацијенти тако и сами лекари? Разлоге можемо тражити у особинама личности, ниској научној писмености, когнитивним стилевима, али и ситуационим факторима попут поверења у институције.